

for ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag lade fuldstændig ude af Betragtning. Dernæst fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer) en Ytring, som jeg ikke kan lade staa uimodsagt, da den kunde forstaaes, som om jeg havde udtalt, at der var blevet udvist Forsømmelighed fra Amtmænds eller Politimestres Side med Hensyn til Tilsynet med, hvorledes omreisende Skuespillere drive deres Haandtering uden for Kjøbenhavn. Det forholder sig ikke saa. Paa et tidligere Tidspunkt blev jeg af et æret Medlem gjort opmærksom paa, at der skulde gaa forskellige Uordener i Svang, og jeg indhentede derfor Oplysninger derom og lod udgaa et Cirkulære til Amtmænd og Politimestre for at søge at oprette nogen Orden paa dette Omraade. Efter de indkomne Oplysninger havde et Par Skuespillere forstaaet uden at have Bevilling paa en ret snild Maade at benytte forskellige Amtmænds Myndighed til at give en vis Tilladelse i saa Henseende til at drive en ret omfattende Teatervirksomhed. Af det foreliggende Lovforslags to Paragraffer er naturligvis § 2 Hovedparagraffen. Den gaar jo ud paa at paalægge Justitsministeren en Forpligtelse til, enten han har Lyst dertil eller ikke, at fremsætte Lovforslag i næste Samling om Revision af Teaterloven, hvad der, hvis man da ikke kommer til Enighed om en Revision, vil have til Følge, at man maa blive ved dermed en kortere eller længere Aarrække, indtil Enighed opnaas. Naar jeg skulde paatage mig en saadan Forpligtelse, en Forpligtelse, som kunde komme til at strække sig ud over min Eftermand eller mine Eftermænd, maatte der være særlige Grunde dertil. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte ved en tidligere Lejlighed, at det, da man behandlede det Lovforslag, der senere blev til Loven af 1889, havde været en Forudsætning, at Spørgsmaalet skulde optages senest i indeværende Samling, saaledes at Regeringen havde at fremsætte et Forslag herom. Der skulde altsaa med andre Ord paahvile mig i alt Fald moralsk Forpligtelse til at fremsætte et saadant Forslag, og det vilde naturligvis for enhver Minister være et Motiv til at fremkomme med Forslaget. Men dette tog jeg Afstand fra over for det ærede Medlem. At man i sin Tid gik ud fra visse Forudsætninger, bærer selve Lovforslaget Vidne om, men det var ikke Forudsætninger, der gik videre end til, at man, naar man fik lagt det til Rette paa den

Maade, som den Gang ansaas for hensigtsmæssig, kunde vente, at Spørgsmaalet saa paa ny blev optaget, enten det skete fra Regeringens Side eller ved privat Initiativ, men der skulde ikke deri ligge nogen Forpligtelse for Regeringen. Havde dette været Tilfældet, havde man naturligvis udtrykkelig indført en Bestemmelse i Loven om Revision, saaledes som det er sket i andre Love. Dette udelukker jo ikke, at enkelte — flere eller færre — Medlemmer af dette Ting kunde gaa ud fra den Forudsætning, at Regeringen vilde gøre det, deriblandt det ærede Medlem, som jeg nævnte, der den Gang selv var Minister, og som maaske har tænkt sig, at han, hvis han var det til den Tid, vilde have taget Initiativet i saa Henseende. Men videre foreligger der ikke. Jeg har henvendt mig paa det allerbedste Sted, nemlig til min Formand, som for mig har udtalt, at han vilde ikke, hvis han fremdeles var Justitsminister, have følt nogen som helst Forpligtelse til at fremsætte et saadant Lovforslag. Det er meget muligt — saaledes udtrykte han sig — at adskillige Medlemmer have haft Forudsætninger i saa Henseende, men der er ingen Sinde fra mig blevet udtalt den Opfattelse, at der skulde paahvile mig en Forpligtelse til at fremsætte et Lovforslag, naar de 10 Aar være gaaede. Jeg kan derfor heller ikke erkende, at der for mig foreligger nogen moralsk Forpligtelse til at fremkomme med et saadant Lovforslag. Maaske de ærede Medlemmer, som stillede det tidligere Lovforslag, som vi have haft til 1ste Behandling, og med hvis Udvalg jeg har forhandlet i et Møde, at der i den Omstændighed, at de stillede Forslaget — uden at føle sig i Stand til at gennemføre det, enten det nu var paa Grund af Tidens Knaphed eller af andre Grunde — skulde ligge en Opfordring for mig til at fremkomme med et saadant Lovforslag. Heller ikke en saadan Betragtning vil jeg kunne anerkende. Det var en nem Maade at tilvejebringe en Forpligtelse for vedkommende Minister til at tage en Sag for, at man fremsatte et privat Lovforslag derom. Den eneste Grund, der kunde være for mig dertil, maatte være, at jeg selv fandt, at der var Anledning dertil, selv om jeg ikke havde nogen Forpligtelse dertil, nemlig fordi jeg fandt, at ikke blot den nuværende Ordning led af visse Mangler, men at der ogsaa kunde være Mulighed for, at man ved at tage dette Spørgsmaal op kunde opnaa noget bedre. Det tror jeg imidlertid ikke, og Meningerne ere vistnok i allerhøjeste Grad delte paa dette Omraade.